

Vlnění Yellow Sisters je těhotné žánry, rytmy i chutí k přírodnějšímu žití, stavění, stravování...

KVARTET ŽHAVENÝ AFRIKOU I ČTYŘHLASNĚ LKAJÍCÍ MATKA

Různými žánry plují napříč, s lehkostí. Soul, funky, r'n'b, world music, jazz i reggae. Jako zvukové iluzionistky čarují s melodií, rytmem, s hlasy. Díky ryze autorské tvorbě jsou pro mnohé nejoriginálnější českou skupinou vystupující „a cappella“. Platí to ale nejen v rovině hudební.

Ještě mi zní v uších z jejich alb i klipů na webu ty ostré a hned zas hebké souzvučky, proměny tempa i dynamiky, perfektní frázování, pulsující hlasová rytmika prolínaná s anglickými i českými obrazy textů, když mi v pražském letenském bytě **BÁRY VACULÍKOVÉ**, vlastně tiskové mluvčí kapely, vše z uší rázně vymaže nesmlouvavé švitoření asi dvouleté Coco.

Brzy ale chápu. Vpády hlásku nevypnutelné dcerunky se jménem po slavné návrhářce do rozhovoru patří. Jinak bych nedocenil, jak zpěvačky Yellow Sisters, horký magnet hudební části letošních BIOSLAVNOSTÍ VE STARÉM MĚSTĚ POD SNĚŽNÍKEM (13. července), dokáží nejen přežít, ale i efektivně využít domácí zkoušky nových skladeb. Výkonnost dětských hrdělek se totiž občas násobí až osmkrát! Tolik totiž má dnes čtvero pozoruhodných „pěnic“ z YS dohromady – ne vždy odložitelných – dítek...



Sešly jste se v roce 2005 čtyři – všechny na vysoké úrovni improvizací, technické, harmonické i rytmické, všechny s mladou energií, všechny s vášní pro magii africké hudby... Zní to jako malý zázrak. Nebo šlo o tak šťastnou náhodu...?

Díky za kompliment. Na začátku jsme se musely sezpívat a za těch osm let jsme ušly dlouhou cestu. Když slyšíme naše první nahrávky, tak nám na tak vysoké úrovni nepřipadají...

A naše setkání? Pro mě tu vlastně náhoda neexistuje, myslím, že věci do sebe spíš zapadají jak mají a kruhy se propojují ve správný čas. Takže to zas takové překvapení nebylo. Prostě jsme se potkaly, každá při-

OBSAZENÍ:

**Antonia Nyass,
Bára Vaculíková,
Léna Yellow,
Lucie Hawa Goldin...**

(Všechny jsou dle mayského orakula ve žlutém spektru, tedy jižním, symbolizujícím Slunce!)

YS se blýskly v pořadu ČT Noc s Andělem, pěly ve velkém sále Lucerny před světznámými Blind Boys z Alabamy i u příležitosti pražského koncertu Bobbyho McFerrina, měly i hodinový pořad v londýnském rádiu BBC, koncertovaly v jedenácti zemích, mj. ve Švédsku, Španělsku, Itálii, Anglii, Egyptě... – v Bruselu i na plese k zahájení českého předsednictví... Zpívaly při udělování ceny Homo Homini za přínos v prosazování lidských práv, v rámci projektu Hudbou proti slepotě, vystoupili s nevidomým zpěvákem SOLO DJA KABAKEM z Burkiny Faso, podpořily koncert proti jadernému zbraním...

ALBA:

Singalana (2006, jeho křest vyšel i na DVD), **Tubab Woman** (2010, umístilo se na 7. místě prestižního mezinárodního žebříčku World Music), **Zvěřinec** (2012, zde zapojily děti i tatínky...)



nesla dvě tři písničky a za tři neděle měly první koncert.

Ale zároveň víme, že naše počínání je náročná disciplína. Malý zázrak hlavně je, že jsme spolu vydržely. Všechny máme svá omezení. Vyvíjíme se, takže je to pro nás souběžně i velká škola, jak vyjít jedna s druhou, jak se naučit navzájem přijímat. Vše má pro nás také veliký potenciál ženského kruhu a sdílení. Vznikla jakási prodloužená rodina, dnes už s těmi osmi dětmi – od nejmladšího ročního Alieu Badu po fajn kluky, jimž je 10 a 11 let a kteří už s mrňaty pomohou. Prošly jsme proměnami, a to, že jsme spolu tak dlouho, si hodně užíváme.

Takže žádná „ponorka“?

Ale jistěže byla. Někdy si lítáme na obláčku, pak to zas je chvíli jinde a odrážíme se ode dna. Každá má jiné fáze. No a někdy to ta s tou špatnou fází na druhé pustí. Ale dnes už myslím máme nad tím nadhled. Neporazily nás ani těžké věci, které osobní život přinesl. Ale dojit může na leccos – třeba zítra. Neustále je to soužití třeba vnímat jako dar.

Při vyspělosti vás všech jako zpěvaček, navíc již s určitým renomé v zahraničí, se vnučuje otázka: a co „lana“ od jiných, lákadla sólové dráhy...?

Je rozkošné, že nás takto vidíte. My svou tvorbu vnímáme jako intuitivní, přirozenou, neřešíme ekvilibristiku, nebo dokonalou techniku. Navíc jen Léna z nás má hudební vzdělání. Naše skladby ani nejsou nikde v notách! Nepotřebujeme to. Většina z nás to ani dost dobře neumí. Harmonie chytáme přirozeně jedna od druhé. Od prvního hlasu se to postupně navrství, až nám to hezky zní. Nějaké rezolutní konečné slovo nezaznívá, nemáme





uměleckou vedoucí. Ta role je spíš putovní podle toho jakou úroveň osobní energie která z nás prožívá, takže se třeba přikloníme k jejímu názoru. Nebo k názoru autorky, která píseň přinesla. A skládáme všechny. U nás vznikají dva druhy skladeb: právě ty založené na osobní výpovědi, reflexi a pak ty, u kterých se předem dohodneme, že je chceme vytvořit. Tak vznikaly písně o větru, ohni, vodě... Ale i tak se některé písničky během let mění. A představy zvenku, že když odejde jedna, přijme jinou, jsou mimo. Tak to nastavené nemáme. Každá je ve skladbě našich kamarádských vztahů zatím nenahraditelná.

nů. Skupin hrajících „a cappella“ je tu ale více. Byly jsme také na festivalu českých vokálních skupin, kde byly některé zajímavé – i mužské.

Vždycky ale nezpíváte samy – také jste svou vokální paletu obohatily skvělým barytonem Petra Wajsara. Hrajete občas i s rytmikou. Že by nutnost změny?

S Petrem jsme začaly v době, kdy jedna z nás musela zvládat těžkou etapu a tušily jsme, že pokračovat společně půjde až po delší době. Petr se skvěle zapojil a občas s námi vystupuje i teď, když už jsme zase komplet. Jsme s ním jaksi variabilnější, jako



Výraznějším vybočením z repertoáru jistě bylo CD Zvěřine pro děti...

To ano. Vzniklo i jako postupná reakce na přání maminek kolem nás. Také pro nás to jako téma muselo dozrát - dlouho jsme měly v kapele dvě maminky a dvě jsme byly svobodné cestovatelky. Až když se i nám s Léňou narodily děti, propojila nás všechny chuť udělat něco pro ně. A samozřejmě jsme chtěly ubrat na složitých aranžích a přijít s něčím zapamatovatelnějším, co si děti s námi zazpívají. Ale cédéčko běžných dětských písniček jsme nechtěly. Snad jsme tu míru našly. Materiálu se sešlo jako v přetopeném kotli, vše se ani nevešlo. Zatím se zdá, že si toto CD cestu do rodin nachází snáz, než naše předešlá tvorba.

Kolekce skladeb pro děti dala základ i ucelenějšímu dětskému programu?

Ano, je ve vývoji. Máme kostýmy, jde nám hodně o barevnost, děčka dostávají i nějaké rytmické a pohybové úkoly. Tu jako verky, tu jako krokodýlové. Učí se s námi refrén, ale hodně je to improvizované podle jejich reakcí.

Máte v oboru vůbec ženskou konkurenci?

Jednu výbornou partu – Džezvica – jsme nyní už objevily i pozvaly ke společnému koncertu. Dělalí i cikánské písně. Potkáme se i 21. června, kdy máme o Slunovratu tradičně narozeniny Yellow Sisters – letos osmé. V posledních letech je slavíme, spolu s Jardou Duškem, který obvykle nějak pojme fenomén Slunce. Už to bylo v divadle Kampa, nebo na lodi bratří Forma-

skvělý muzikant může zaskočit za kteroukoli z nás. Navíc po letech spolu zjišťujeme, že je pro nás přítomnost chlapské energie i zdravě provokující. S muzikanty, zejména bubeníky, si užíváme dynamiku, napětí. S melodickými nástroji zase nové barvy. Měly jsme i kapelu, bylo to fajn, ale úplně to asi nešlo. Při zpěvu jsme na sebe tak napojené, že se v rámci improvizace drobně melodicky třeba odchylujeme a zároveň jsme zvyklé hned se jedna na druhou doladovat, což s hráčem na nástroj prostě vždy nelze. Navíc se našimi hlasy snažíme pokrýt všechny nástroje a vznikl problém, aby tam ještě pro skutečný nástroj zbyl prostor.

Hudebně ozvláštňujete improvizace divadla Vizita Jaroslava Duška. Kdo z vás si našel koho?

Prvně jsme se potkali, tuším, na představení pro neslyšící, které Jarda moderoval. Skupina Tichá hudba tam upravila jistou naši písničku, aby to bylo sdělné i jím a tančila a překládala zároveň, což bylo krásné.

Těch akcí bylo víc, až Jardu napadlo nás pozvat do Vizity k improvizovanému vystoupení. Zatím naše propojení trvá a jde nám to, myslím, spolu dobře. Takže teď už se chystáme všichni na společnou, opět trochu tvůrčí, dovolenou do Chorvatska, kam on jezdí s postiženými dětmi pozorovat delfíny.

Takže hledání alternativ v muzice přerostlo v citlivější vnímání netradičních aktivit v občanské sféře, nebo to byl opačný proces?





Ty roviny máme propojené. Ale abych nemluvila za všechny - pro mě linie Afriky byla asi určující. Toni už měla za muže Afričana a Lěňa objevila kurzy afrického tance u Hawy. Lámala mě, ať chodím taky, což se stalo - a pak jsme do té Afriky vyrazily spolu. Zpívaly jsme po Evropě na ulici, abychom se tam dostaly, a dva měsíce jsme si to tam pak užily. A s tím se pak začal pojít i alternativnější styl života, oblékání, strava. Dokonce jsme nějaký čas byly všechny vegetariánky a dodnes máme ve smlouvě, že chceme vegetariánské občerstvení. I když už maso taky jíme, přesto nás zdravější životní styl i třeba zájem o biopotraviny poji. Jak kvůli dětem, tak i kvůli sobě. Protože proč pro sebe i v té výživě nedělat to nejlepší... (Tofu, tempeh i špaldová mouka ze „Staráku“ na mě pak opravdu vykouknou z police – pozn. red.) Nejsem ale dogmatik, nejím jen bio. Už proto, že je u nás podstatně dražší. To se, doufám, časem změní, protože nemám pocit, že by v cizině bylo BIO dražší o tolik. Ale moc si nestěžuji, ty produkty k mání jsou, vybrat si můžu... Chodíme i na farmářské trhy. Máme známé také na jedné farmě, takže už jsme tu měly jednou velké hody i s biojehněčí kýtou...

A živou ekofarmu už jste navštívily?

Taky. Hlavně ale máme blíž hned ke dvěma podobným záměrům. Lěňa už nějakou dobu bydlí na statku za Vlašimí, kde vzniká komunitní centrum. A Toni s Hawou si ve vedlejší vsi koupily pozemky, chystají se stavět ekologicky chytrý dům a taky tvořit

komunitu, být na trochu jiných základech. Plánují chov ovcí, slepiček atd. a těší se na pořádání workshopů, nejen uměleckých.

Naše nejčastější téma vedle muziky je tak dnes přírodní stavitelství, kořenové čističky... Takže i já tam budu letos v létě asi jako nomád s maringotkou, byť svou činžákovou základnu zatím neopouštím.



Než jsem jí opustil já (neboť Coco dala jasně najevo, že se bude obědvat!), **poznámenal jsem si pro příští, a nejen staroměstské, posluchače YS** nejbližší plány kvarteta (krom těch zmíněných s Jaroslavem Duškem, který mj. svým pějícím partnerkám v jedné improvizaci skládá – po svém – poklonu, že mu v partu coby matka lkají moc krásně..., protože čtyřhlasně!): **chystaly se na koncert v magickém Santiniho kostele Zeleňá hora ve Žďaru nad Sázavou, plánovaly desku remixů a živou nahrávku, kde chtěly shrnout za účasti minulých spoluhráčů svou tvorbu a výhledově by rády i další desku pro děti...**

Rozmlouval: KAREL MERHAUT

Foto: archiv YELLOW SISTERS

